

แผนักพยากรณ์ กับพรแห่งการเปลี่ยนแปลง

ในห้วงเวลาที่ไม่มั่นคง
จงรักษาตัวตนที่เรารักเอาไว้
และไม่ลืมฟังเสียงหัวใจตัวเอง

満月珈琲店の星詠み
メタモルフォーゼの調べ

ไม โมจิทสึกิ เซียน
พิมพ์พร คุณโสภา แปล

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

満月珈琲店の星詠み
~メタモルフォーゼの調べ~

เมื่อนักพยากรณ์
กับพรแห่งการเปลี่ยนแปลง

ไม โมจิทสึกิ เขียน
พิมพ์พร คุณโสภา แปล
จิอิโระ ซากุราดะ วาดภาพปก

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“พี่ติดเปียโนแล้วก็ร้องเพลงให้ฉันฟัง
อ่านหนังสือให้ฟังเยอะเยอะเลยด้วย
พี่ทำให้ฉันเข้าใจความสนุกของการเข้าสู่โลกแห่งเรื่องราวต่างๆ”
-ไม โมจิทสึกิ

เมฆนักพยากรณ์กับพรแห่งการเปลี่ยนแปลง

満月珈琲店の星詠み~メタモルフォーゼの調べ~

p/coco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

MANGETSU KOHITEN NO HOSHIYOMI, Metamorphosis no Shirabe

by MOCHIZUKI Mai (text), SAKURADA Chihiro (illustration)

Copyright © 2022 MOCHIZUKI Mai, SAKURADA Chihiro

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., in 2022.

Thai translation rights in Thailand reserved by AMARIN CORPORATIONS PUBLIC COMPANY LIMITED

under the license granted by MOCHIZUKI Mai and SAKURADA Chihiro

arranged with Bungeishunju Ltd., Japan through Tuttle-Mori Agency, Inc., Japan.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริโภคตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดสามารถหลีกเลี่ยงจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8233-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ สิริ บุญพิทักษ์เกิด • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระธร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ สุภัตดา อรุณวงศ์สกุล

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ แซ่ก๊อ • ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มีตลฤทธิศชัยกุล

ออกแบบรูปเล่ม กันติศา เพชรพรหมรักษ์ • คอมพิวเตอร์ รัชฎาภร ศรพรหมฉาย

พิสูจน์อักษร ณปภัทร, พรทิพย์ วัชรทอง

คำนำสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับสู่ “ร้านกาแฟจันทร์เต็มดวง” ซึ่งคราวนี้กลับมาเปิดอีกครั้ง ในช่วงที่โลกเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ จนหลายคนรู้สึกว่าตัวเองหลงทางท่ามกลางการหมุนเวียนของทุกสรรพสิ่งที่ไม่หยุดนิ่ง

มาสเตอร์แมวสามสียังคงแยมยิ้มรอคอยต้อนรับทุกคนที่เดินทางมาเยือน ร้านกาแฟแห่งนี้ไม่ถามหาความต้องการจากลูกค้า เพราะเราเลิฟสิ่งที่คุณต้องการจริงๆ อย่างที่คุณไม่เคยคาดคิดมาก่อน การได้มาเยือนร้านนี้จะทำให้คุณได้พบกับตัวเองอีกครั้ง ผ่านการสนทนาที่เต็มไปด้วยความเข้าใจ และการเปิดเผยความรู้สึกที่คุณอาจจะไม่กล้าพูดออกมา

เราหวังว่าทุก ๆ เมนูที่เสิร์ฟในคำคืนแห่งการเปลี่ยนแปลงนี้ จะช่วยเยียวยาความเจ็บปวดที่ซ่อนอยู่ในหัวใจของทุกตัวละคร ในเรื่องนี้ล้วนแต่มีแผลใจที่ไม่เคยได้รับการเยียวยา การเดินทางของพวกเขาจะนำพาคุณไปพบกับความหมายที่ซ่อนอยู่ในมุมมืดของชีวิต เมื่อพวกเขาเผชิญหน้ากับความเจ็บปวดและยอมรับมันได้ พวกเขา ก็จะได้รับการปลดปล่อยและเติบโตขึ้นจากบาดแผลที่เคยทำให้ เจ็บปวดแสนสาหัส

เราหวังว่าเมื่ออ่านเล่มนี้แล้ว คุณจะได้พบกับบางสิ่งในหัวใจ ของคุณกำลังตามหา และได้เรียนรู้ที่จะยอมรับตัวเอง ก้าวเดินต่อไป ในเส้นทางของคุณด้วยความมั่นใจและความหวังที่ไม่เคยสูญหายไป

p/ccco/o

สารบัญ

วาระบีโมจิฟองสบู่และการรวมตัวมิตรสหาย	3
การออกเดินทางกับซอฟต์แวร์ครีมเมฆเค้าน	27
ซูปครีมหอยลายทะเลหมอกกับกฎแห่งปาฏิหาริย์	41
[1] เดือนมกราคม ปี 2023 ซัปโปโร	42
[2] บันทึกความทรงจำของโคยูกิ สึซึมิยะ	47
[3] ซูปครีมหอยลายทะเลหมอก กับชาผลไม้ทางช้างเผือก	85
[4] กฎแห่งการเกิดปาฏิหาริย์	122
ท่วงทำนองแห่งการเปลี่ยนแปลง	141

ส่งท้ายจากผู้เขียน	155
ทาสผู้แสนสุข	159
เกี่ยวกับผู้เขียน	176
เกี่ยวกับผู้วาดภาพปก	177
ส่งท้ายจากผู้แปล	178
เกี่ยวกับผู้แปล	180
อ้างอิง	182

—“ร้านกาแฟจันทร์เต็มดวง”ไม่มีทำเลที่ตั้งแน่นอน

บางครั้งปรากฏกลางย่านร้านค้าคึกคัก บางครั้งเป็นสถานีรถไฟปลายทางหรือริมแม่น้ำเจียบสงบ สับเปลี่ยนสถานที่ไปตามแต่ใจต้องการ

ยิ่งไปกว่านั้น ร้านแห่งนี้ไม่สอบถามความต้องการของลูกค้า พวกเราขอแนะนำเมนูของหวาน อาหาร และเครื่องดื่มเลิศรสให้แก่คุณเอง

ราตรีนี้ มาสเตอร์แมวสามสีร่างใหญ่ก็กำลังยิ้มอย่างอ่อนโยนเหมือนเช่นเคย

วารานิโมจิฟองสุ
และการรวมตัวมิตรสหาย

สวนสาธารณะขนาดใหญ่ทอดตัวในแนวยาว ณ บริเวณ
ใจกลางเมือง

สวนแห่งนี้สวยงาม มีดอกไม้บานสะพรั่งตามฤดูกาล
หญ้าได้รับการตัดเล็มอยู่เสมอ สวนกินพื้นที่ฝั่งตะวันตกตั้งแต่
บล็อกที่ 1 ไปจรดบล็อกที่ 12 จึงไม่อาจมองเห็นทั้งสวนได้ใน
ผาดเดียว

ผู้คนที่มาเยือนสวนสาธารณะเพลิดเพลินกับกิจกรรมต่าง ๆ
บ้างก็พาสุนัขมาเดินเล่น บ้างก็มาวิ่งจ็อกกิ้ง หรือมาเป่าทรัมเป็ตก็มี
ทว่าขณะนี้สวนยังคงถูกปกคลุมด้วยหิมะเป็นแห่ง ๆ ชวนให้
รู้สึกอ้างว้างเล็กน้อย

เมื่อเห็นเด็กน้อยย่ำหิมะที่กองสูงอยู่ตรงริมสวนอย่าง
สนุกสนาน มุมปากก็ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มโดยไม่รู้ตัว

“ที่นี่เหมือนเซ็นทรัลพาร์กเลยนะ”

วินัสเหลียวมองรอบตัวพลางหัวเราะเบา ๆ ได้นกายามสนทนา
แต่แล้วก็นึกได้ว่าทำพลาดและเผลอปากทันใด

เพราะเมอร์คิวรีอยู่ข้างเธอนั่นเอง

หากเขาทำเป็นหูทวนลมก็คงดี...

“สวนสาธารณะโอโดรินี่นะเธอ”

เมอร์คิวรีถามกลับทันทีอย่างที่คิดไว้

ในเมื่อหลุดปากออกไปแล้วก็ช่วยไม่ได้

วินัสเปลี่ยนท่าทีและยืดคอตอบอย่างชัดถ้อยชัดคำ

“อืม ใช่แล้วละ ฉันว่าสวนสาธารณะโอโดริของซัปโปโรนี่

คล้ายเซ็นทรัลพาร์กของนิวยอร์กนิดหน่อยนะ”

ดาวศุกร์คือดาวแห่งความรัก ศิลปะ และความรู้สึก วินัสผู้รับใช้ดาวศุกร์จึงมักพูดตามอารมณ์ ณ ขณะนั้น

ส่วนดาวพุธคือดาวแห่งปัญญา การแสวงหาความรู้ และการสื่อสาร

เมอร์คิวรีผู้รับใช้ดาวพุธออกจะโดดเด่นด้านปัญญาและการแสวงหาความรู้มากกว่าการสื่อสาร วินัสเอ่ยเรื่องที่นึกขึ้นได้ที่ไรเมอร์คิวรีก็ต้องถอนหายใจด้วยความระอาทุกครั้งไป

คราวนี้เขาต้องปรายตามองด้วยสายตาเย็นชานิด ๆ แล้วพูดว่า “แค่เพราะสวนทั้งสองแห่งใหญ่พอ ๆ กันก็คิดว่าเหมือนกันแล้ววีไม่เคยใส่ใจรายละเอียดเลย” เป็นแน่

หากมองรูปลักษณ์ภายนอก เมอร์คิวรีจะดูเหมือนเด็กหนุ่มอายุ 16 ถึง 17 ปี ลักษณะเด่นคือเส้นผมสีเงินเหมือนแสงดาวดวงตาสีฟ้า ใบหน้าได้รูป และสรีระสมส่วนงดงาม เมื่อพูดจาทานองนั้นด้วยรูปลักษณ์เช่นนี้ ไม่ว่ามองอย่างไรก็เห็นเป็นเพียงเด็กอวดดี ทำให้ความขุ่นเคืองยิ่งทวีคูณ

แต่เมื่อเห็นรูปโฉมดุจเทพบุตรของเขา ไม่ว่าใครก็ใจอ่อนยอมยกโทษให้

ใช้คำว่ายอมยกโทษคงไม่ถูกนัก เพราะเมอร์คิวรีพูดแต่ข้อเท็จจริงที่ไม่ว่าใครก็แย้งไม่ได้อยู่แล้ว —

วินัสเตรียมใจว่าคงจะถูกเขาสวนกลับด้วยสีหน้าเบื่อหน่ายเหมือนเช่นเคย ทว่าคราวนี้เขากลับไม่ทำอย่างนั้น

เมอร์คิวรีทอดสายตามองสวนสาธารณะแล้วพยักหน้าเล็กน้อย

“ฉันก็ว่าคล้ายเหมือนกัน ไม่ใช่แค่สวนสาธารณะโอไดริหอก รู้สึกว่าอาคารบ้านเรือนของซัปโปโรก็คล้ายกับนิวยอร์กนิด ๆ ด้วย”

ก่อนจะเสริมต่อว่า ถึงแม้บ้านเขาจะดูสมเป็นเมืองใหญ่
มากกว่าเยอะก็เถอะ

วินัสดีใจจนยิ้มกว้าง

“ใช่ๆ สภาพอากาศก็คล้ายกันด้วยนะ”

“เพราะขับไปรอบกับนวิยอร์กอยู่บนเส้นละติจูดที่ใกล้เคียงกัน
ไงละ ขับไปรอบอยู่บนละติจูดที่ 43 องศาเหนือ ส่วนนวิยอร์ก
40 องศา...”

“ดูสิ มีนาคมแล้วแท้ๆ แต่หิมะยังตกโปรยปรายอยู่เลย”

“ฟังกันบ้างไหมเนี่ย”

เมอร์คิวรีบรรยายตามองอย่างไม่พอใจ วินัสตอบส่งๆ ไปว่า
ฟังอยู่จ้า

“ไม่ได้ฟังแน่ๆ วิไม่เคยคิดจะใส่ใจรายละเอียดเลยจริงๆ”

วินัสตอบส่งๆ ว่า เอาน่า

รูปลักษณ์ของวินัสคือเด็กสาวอายุราว 23 ถึง 24 ปี แต่
อายุจริงเท่าไรนั้นไม่มีใครทราบ

เธอคือสาวสวยสะดุดตาผู้มีผมสีบลอนด์เส้นละเอียดราวกับ
ไหมทองและดวงตาสีอ่อน เมื่ออยู่กับเมอร์คิวรี ผู้คนมักเข้าใจผิด
อยู่บ่อยครั้งว่าทั้งคู่เป็นพี่น้องกัน

แต่ก็เฉพาะคนที่มองเห็นพวกเขาเท่านั้น...

ผู้คนที่เดินขวักไขว่ไปมาแทบไม่มีใครสังเกตเห็นทั้งสองคน

มีเพียงเด็กน้อยที่ร้องว่า “เหมือนเจ้าหญิงกับเจ้าชายเลย”

เป็นบางครั้ง

พ่อแม่จะมองเห็นพวกเขาเป็นครั้งแรกในตอนนั้นและพูด
อย่างตลกใจว่า “จริงด้วย เป็นนางแบบนายแบบหรือเปล่านะ”

เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้นในจังหวะนั้นพอดี วินัสยกไหล่เบาๆ

“ถึงจะปานนี้แล้วก็เถอะ สงสัยจังว่าทำไมพ่อแม่ถึงเห็นพวกเรหลังไต่ยีนลูกโพล่งขึ้นมาละ”

“อารมณ์เหมือนกลศาสตร์ควอนตัมหรือเปล่า”

“กลศาสตร์ควอนตัมหรือ”

“ควอนตัมคือสสารหรือพลังงานที่เล็กเสียจนมองไม่เห็น แต่เมื่อได้รับพลังงานจากการสังเกตการณ์ มันก็จะกลายเป็นอนุภาคมูลฐาน”

“เออ อธิบายสิว่าจะไรนะ”

“สสารเกิดจากการรับรู้ของผู้คน อย่างกรณีนี้ พอถูกพูดว่า ‘มีคนแบบนั้นอยู่’ พ่อแม่ถึง ‘รับรู้’ และสังเกตเห็นว่าพวกเรอยู่ตรงนี้” ยังไงล่ะ”

วันสร์รับคำว่า อย่างนี้เอง

“แปลว่าพวกเราก้เหมือนกับอนุภาคอย่างนั้นหรือ”

“ไม่ใช่แค่เหมือนหรือก ทุกคนล้วนเป็นอนุภาคกันทั้งนั้น”

“อ้อ จริงด้วย”

เธอหัวเราะ อีกฝ่ายจับจ้องมาด้วยสายตาเย็นเยียบอีกครั้ง
วันสร์กระแอมแล้วเอ่ยว่า

“ช่างมันเถอะ จะถึงโซน ‘รวมตัว’ แล้วละ”

พร้อมชี้ไปทางทิศตะวันตก

สวนสาธารณะโอโดริแบ่งออกเป็น 5 ส่วนด้วยกัน

พื้นที่สวนในบล็อกที่ 1 ถึง 2 ซึ่งเป็นที่ตั้งของซัปโปโรทีวีทาวเวอร์เรียกกันว่าโซน “พบปะ” เป็นพื้นที่แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมต่างชาติโดยมีสัญลักษณ์เมืองพี่น้อง¹ เป็นแลนด์มาร์ก

¹ ซัปโปโรลงนามเป็นเมืองพี่น้องกับมินิกของประเทศเยอรมนีในปี 1972

บล็อกที่ 3 ถึง 5 คือ “โอเอซิส” ซึ่งประดับประดาด้วยน้ำพุและรูปปั้น เป็นโซนที่ทำให้รู้สึกผ่อนคลาย

บล็อกที่ 6 ถึง 9 คือโซน “รวมตัว” ส่วนบล็อกที่ 10 ถึง 11 คือโซน “ฟรอนเทียร์” ซึ่งเป็นโซนประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมปิดท้ายด้วยโซน “ดอกไม้” ในบล็อกที่ 12 อันเป็นที่ตั้งของสวนกุหลาบ

ขณะนี้ทั้งคู่กำลังมุ่งหน้าไปยังโซน “รวมตัว”

บริเวณนี้มีเครื่องเล่น เนินเด็กเล่น และลานจัดคอนเสิร์ต นับเป็นพื้นที่สำหรับ “รวมตัว” สมชื่อ ที่นี้จัดงานอีเวนต์อยู่บ่อยครั้ง “คิดถึงความปลอดภัยของฮอกไกโดจังเลย”

วินัสพิมพ์เบา ๆ ทำให้เมอร์คิวรีเงยหน้าขึ้นอย่างตกใจเล็กน้อย

“อ้าว วิเคะมาฮอกไกโดเหรอ”

มาสเตอร์แมวสามสีเปิดร้านทั่วทุกแห่งบนโลกตามแต่อารมณ์ คงไม่แปลกที่จะเคยมาเปิดร้านที่ฮอกไกโดแห่งนี้

ทว่าผู้รับใช้ดวงดาวไม่ได้ติดตามไปด้วยทุกครั้ง

เมอร์คิวรีเพิ่งเคยมาฮอกไกโดเป็นครั้งแรก จึงนึกว่าวินัสก็เพิ่งเคยมาเช่นกัน เขามองเธอด้วยสายตาแปลกใจ

วินัสหัวเราะน้อย ๆ แล้วพยักหน้า

“ฉันเพิ่งเคยมาซัปดาห์ไปครั้งแรก แต่ก่อนหน้านี้นะเคยอยู่ที่ฮอกไกโดพักหนึ่งนะ...”

“เมื่อไหร่เหรอ”

วินัสยกมูมปากขึ้นเมื่อได้ยินคำถามนั้น

“นานมาแล้วละ”

ในที่สุดก็เริ่มมองเห็นเวทีกลางแจ้งแล้ว

มีป้ายที่เขียนว่างานดนตรีต้อนรับฤดูใบไม้ผลิ ตั้งอยู่ข้างเวที

ซึ่งทำจากหิน

อีเวนต์ยังไม่จัดวันนี้ แต่จะจัดในช่วงสุดสัปดาห์เป็น
ระยะเวลาสามวันตั้งแต่วันศุกร์เป็นต้นไป ซึ่งก็คือมะรืนนี้นั่นเอง

สต๊าฟวิ่งวุ่นเตรียมงานกันอยู่บนเวทีเพื่อให้พร้อมสำหรับ
อีเวนต์ที่กำลังจะจัด

เมอร์คิวรีมองภาพนั้นแล้วก็พยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจ

“อ้อ จะมีงานดนตรีนี้เอง มาสเตอร์คงเลือกที่นี่เพราะ
อย่างนี้แน่ๆ”

“จะแสดงตรงนี้สินะ วิเศษไปเลย บทเพลงที่คณะดนตรี
บรรเลงคงจะเยี่ยมยอดทั้งผู้คนและธรรมชาติในสวนสาธารณะ
โอโหรีแห่งนี้ อ่า ฉันก็อยากแสดงด้วยจัง”

เมอร์คิวรีกอดอกพลาญเอ่ยว่า ว่าแต่

“เรากำลังจะไปเสริมความรู้กันนะ รู้ใช่ไหม”

“แหม เมอร์นี่เอาแต่เรียนทำเดียวเลย”

“บอกหลายหนแล้วไม่ใช่หรอว่าอย่าเรียกว่า ‘เมอร์’”

“ที่ตัวเองยังเรียกฉันว่า ‘วี’ เลยนี่”

คาเฟร็ดู “ร้านกาแฟจันทร์เต็มดวง” อันเป็นจุดหมายจอดอยู่
ถัดจากเวทีไปเล็กน้อย

มาสเตอร์แมวมสามสีตัวใหญ่นำโตะรูปวงรีกับเก้าอี้ออกมาวาง
เพื่อเตรียมงานชุมนุมเสริมความรู้

“พวกเรามาก่อนเพื่อนอย่างที่คุณคิดเลย”

“เพราะเราเป็นพวกลงมือทำไงล่ะ”

“แต่คนที่คิดไว้มากที่สุดเห็นจะเป็นลูน่าละมัง”

“เธอชอบทำตามใจคิดนี่นะ”

ทั้งคู่คุยกันพร้อมวิ่งเข้าไปหามาสเตอร์แล้วทักทาย

“วี่ เมอร์คิวรี สวัสดีครับ”

มาสเตอร์วางป้ายแล้วหันมามิให้

“มีอะไรให้ช่วยเหลือไหม”

“เงินฝากจัดไฟทีนะคะครับ”

มาสเตอร์หันไปมองโคมไฟที่วางเรียงรายอยู่บนโต๊ะ

“ได้เลย”

วันสัปดาห์เมอร์คิวรีถือโคมไฟเต็มสองมือแล้วนำไปวางล้อม

“ร้านกาแฟจันทร์เต็มดวง” เป็นวงกลม

ดวงอาทิตย์แห่งแดนเหนือลับขอบฟ้าไว้อย่างยิ่ง

ท้องฟ้าสีแดงยามตะวันตกค่อยแปรเปลี่ยนเป็นนภาสีน้ำเงินเข้มอย่างรวดเร็ว

มีโคมไฟบนโต๊ะหนึ่งดวงกับโคมไฟที่ล้อมรอบร้านอีกแปดดวง — เท่ากับจำนวนดวงดาวที่หมุนรอบดวงอาทิตย์พร้อมเฝ้ามองโลกพอดี

นี่คือเขตแดนศักดิ์สิทธิ์อันประกอบสร้างด้วยโคมไฟ

ไม่มีใครมองเห็นผู้ที่อยู่ในเขตแดน

กระนั้นผู้คนก็เดินหลบวงล้อมโคมไฟนั้นอย่างน่าอัศจรรย์ใจ

แม้จะมองไม่เห็น สมอจะไม่อาจประมวลผลได้ แต่จิตได้สำนึก

ของพวกเขาก็ยังรับรู้ว่ามีอะไรบางอย่างอยู่ตรงนี้

เมื่อจุดไฟ บริเวณภายในวงล้อมโคมไฟก็อบอุ่นขึ้นทันที

“ขอบคุณที่ช่วยนะคะครับ ทุกคนมาถึงกันพอดีเลย”

มาสเตอร์มองไปทางห้าคนที่เดินเข้ามา

คนที่เดินออกมาไล่หลังนำหน้ามาคือหนุ่มผมแดงร่างกาย

กำยำ มาร์ส

คนที่เดินตามหลังมาไม่ห่างคือหญิงวัยกลางคนร่างท้วม

ผู้ดูใจดี จูปีเตอร์ รวมถึงชายผู้ดูเหมือนอาจารย์เจ้าระเบียบ
แซตเทิร์นนุส ตามมาด้วยอูรานอส

สี่ผมของอูรานอสเปลี่ยนไปทุกครั้งที่พบกัน ครั้งนี้ผมสองฝั่ง
ซ้ายขวาของเขาถูกล้อมเป็นสี่ทองและน้ำเงิน

ผู้ที่อยู่หลังสุดคือลูน่า เธอเดินเงียบๆ พลังได้นี้ไปตาม
เส้นผมยาวตรงสีดำสนิทราวกับกำลังสาธิต

เธอดูเหมือนเศษเสี้ยวของดวงจันทร์มากกว่าเป็นแค่ผู้รับใช้
ดวงดาว

อา วินัสประสานมือด้วยท่าทางหลงใหล

“ลูน่ายังดูลึกกลับเหมือนเดิมเลย วิเศษจริงๆ”

“ปากชมลูน่า แต่ตาเหลือบมองมาร์สอยู่เนี่ย หน้าแดงอีก
ต่างหาก”

เมอร์คิวรีสวนทันควันจนวินัสค้อนไล่

“ทุกคน ยินดีต้อนรับครับ”

มาสเตอร์เดินไปต้อนรับพร้อมกางแขนออกกว้าง

“โง่ มาสเตอร์”

“โอ๊ะ เมอร์คิวรีมาไวจัง”

“ทุกคนสบายดีใช่ไหม”

มาร์สเดินมาถึงคนแรก จากนั้นอูรานอสกับจูปีเตอร์ก็เอ่ยทัก
ด้วยรอยยิ้ม

ฝ่ายลูน่าผู้เรียบร้อยกับแซตเทิร์นนุสผู้เงียบขี้นิ่งเพียงแค
ผกศักระทึกทาทายเท่านั้น

“มากันครบแล้ว เชิญนั่งเลยครับ”

เมื่อได้ยินดังนั้น อูรานอสก็เหลือวมองรอบข้างและพูดอย่าง
เสียดาย

“ครบแล้วหรือ แปลว่าทราวนส์ซาตาร์คนอื่นไม่มาอีกตามเคย
สินะ”

“ทราวนส์ซาตาร์” ที่ว่านั้นย่อมาจาก “ทราวนส์แซตเทิร์นเนียน”
ดาวกลุ่มนี้ประกอบด้วยยูเรนัส เนปจูน และพลูโตซึ่งมอง
ด้วยตาเปล่าจากโลกไม่เห็น

วินัสผู้กำลังเขินมาร์สเพิ่งสังเกตเมื่อได้ยินอุรานอสเปรยเช่นนั้น
ไปแล้ว ซาลากับฮาเดสไม่มา

วินัสพลอยถอนหายใจอย่างฉืดห้วงอีกคน

“นี่ว่าครั้งนี้จะมากันครบทุกคนเสียอีก...”

ลูน่าปรายตามองเวทีกกลางแจ้งแล้วเอ่ยขึ้นเบา ๆ

“เขาจะจัดงานแสดงดนตรีนี้ อีกสักพักท่านซาลาก็คงมาเอง
นั่นละ”

“ท่านฮาเดสจะมาไหมนะ”

ทุกคนครุ่นคิดเมื่อได้ยินคำถามของวินัส

“ท่านฮาเดสอาจจะมาหรือไม่มาก็ได้ละมั้ง”

“นั่นสิ...รอแบบไม่คาดหวังเกินไปจะดีกว่า”

“อืม ท่านผู้นั้นไม่ค่อยจะยอมปรากฏตัวเสียด้วย”

มาร์ส จูปีเตอร์ และแซตเทิร์นนุสออกความเห็นทีละคน

ฮาเดสคือผู้รับใช้ดาวพลูโต

ดาวพลูโตเคยเป็นดาวเคราะห์ลำดับที่เก้าของระบบ
สุริยจักรวาล ทว่ามันถูกลดระดับให้กลายเป็นดาวเคราะห์แคระ
เมื่อปี 2006

มีเหตุผลอยู่หลายข้อ แต่ปัจจัยที่สำคัญที่สุดคงเป็นขนาด
ของมัน

เดิมทีนักวิทยาศาสตร์เข้าใจว่าดาวพลูโตมีขนาดพอ ๆ กับโลก

แต่ผลการสำรวจในยุคต่อมาทำให้รู้ว่ามันเล็กกว่าดวงจันทร์เสียอีก

นอกจากนี้ วงโคจรของดาวพลูโตยังเป็นรูปวงรีและเอียงจาก
ระนาบวงโคจรของดาวเคราะห์ดวงอื่นๆ ทั้งยังไม่ผ่านเกณฑ์
ข้อกำหนดที่ว่า “จะต้องไม่มีดาวดวงอื่นอยู่ใกล้กับวงโคจรนอกจาก
ดาวบริวาร” อีกด้วย

เหล่าผู้รับใช้ดวงดาวเดือดดาลกับข้อสรุปนี้เป็นอย่างมาก

ดาวพลูโตมีพลังอันแรงกล้าผิดกับขนาด แรงยิ่งกว่า
ดาวเคราะห์ดวงไหนเสียอีก

แม้จะกล่าวกันว่าดาวเนปจูนมีพลังมหาศาล ดาวพลูโต
ก็ยิ่งเหนือกว่า

เหตุผลนั้นชัดเจน เพราะดาวพลูโตซึ่งอยู่บริเวณขอบระบบ
สุริยะได้รับพลังจากนอกระบบสุริยะนั่นเอง

มันได้รับพลังจากทางช้างเผือกอันไกลโพ้นและแผ่มาสู่
ดาวเคราะห์ดวงอื่นๆ รวมถึงโลกด้วย

เหล่าผู้รับใช้ดวงดาวรู้เรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงไม่อาจเรียก
ดาวพลูโตว่า “ดาวเคราะห์แคระ” ได้

ไม่ว่าสังคมจะคิดเช่นไร แต่สำหรับผู้รับใช้ดวงดาว
ดาวพลูโตเป็น “ดาวเคราะห์” ไม่ต่างจากพวกตน

แต่ว่า ลูน่ากล่าวพร้อมกอดอก

“หากจะว่ากันเรื่องช่วงอายุประจำดวงดาว ท่านฮาเดส
ก็ต่างจากพวกเรามากนะ”

เหล่าผู้รับใช้ดวงดาวอธิบายให้ผู้ที่มาเยือน “ร้านกาแฟ
จันทร์เต็มดวง” ฟังอยู่หลายครั้งว่า ดาวแต่ละดวงเป็นตัวแทนของ
ช่วงชีวิตมนุษย์

ตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 7 ขวบคือช่วงชีวิตในอาณาเขตของ

ดวงจันทร์ ซึ่งเป็นช่วงเวลาแห่งการพัฒนา “ประสาทสัมผัสร่างกาย” “ประสาทสัมผัสด้านจิตใจ” และ “ความรู้สึกลึกซึ้ง” เพื่อให้พื้นฐานจิตใจมั่นคง

ช่วง 8 ขวบถึง 15 ปีคือช่วงดาวพุธ เป็นช่วงเวลาแห่งการเข้าสู่สังคมในรั้วโรงเรียนและพัฒนาความรู้ รวมถึงทักษะการสื่อสารด้วย

ช่วง 16 ถึง 25 ปีคือช่วงดาวศุกร์ เป็นช่วงเวลาแห่ง “การประติดประต่อกันให้ตัวเอง” “การค้นหาละเอียดที่ชื่นชอบ” และ “การรักใคร่รักคน” เพื่อพัฒนาอารมณ์ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งที่ชอบ

ช่วง 26 ถึง 35 ปีคือช่วงดวงอาทิตย์ เป็นช่วงเวลาแห่งการใช้ความรู้ที่สั่งสมมาเพื่อค้นหาเป้าหมายในชีวิต และออกเดินไปตามเส้นทางนั้นด้วยลำแข้งของตัวเอง

ช่วง 36 ถึง 45 ปีคือช่วงดาวอังคาร เป็นช่วงแห่งการทำให้เป้าหมายในชีวิตเป็นรูปเป็นร่างด้วยความมุ่งมั่น

ช่วง 46 ถึง 55 ปีคือช่วงดาวพฤหัสบดี เป็นช่วงเวลาแห่งการยอมรับตัวเองและชีวิตของตนด้วยหัวใจที่เปิดกว้าง

ช่วง 56 ถึง 70 ปีคือช่วงดาวเสาร์ เป็นช่วงเวลาที่มีความพยายามตลอดชีวิตจะผลิดอกออกผลในที่สุด

ช่วง 71 ถึง 84 ปีคือช่วงดาวยูเรนัส เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดสักนิดจะค่อยๆ เลื่อนสลายลง

ช่วง 85 ปีจนถึงสิ้นอายุขัยคือช่วงดาวเนปจูน เป็นช่วงเวลาแห่งการมองสรรพสิ่งอย่างอ่อนโยนและกว้างไกล ทั้งยังเป็นจุดเชื่อมไปสู่โลกซึ่งมองด้วยตาไม่เห็นอีกต่อไป

ปริบทาที่สิ้นอายุขัยจบจนถึงโลกหลังความตายคืออาณาเขตของดาวพลูโต เป็นช่วงแห่งการ “เปลี่ยนรูป” จากมนุษย์ที่มีกายเนื้อ

ไปสู่ดวงวิญญาณ

ผู้รับใช้ดวงดาวที่ใกล้ชิดกับคนเป็นไม่อาจจินตนาการออกเลย

ผู้ที่ยิ่งใหญ่ถึงเพียงนั้นย่อมไม่เคลื่อนไหวพริ้วไหว

ฮาเดสจึงแทบไม่ปรากฏตัวให้ใครเห็นทั้งนั้น

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ วินัสกล่าวพร้อมโน้มตัวมาด้านหน้า

“เราจัดงานชุมนุมเสริมความรู้ครั้งนี้เนื่องในโอกาสที่ท่าน

ฮาเดสย้ายเข้าสู่กลุ่มดาวคนแบกหม้อน้ำไม่ใช่หรือ”

ก็จริง เมอร์คิวรียิ้มเฟื่อนๆ

ดาวพลูโตซึ่งสถิตอยู่ในกลุ่มดาวแพะทะเลกำลังจะเคลื่อน
เข้าสู่กลุ่มดาวคนแบกหม้อน้ำในเดือนมีนาคม ปี 2023

เมื่อปลายเดือนธันวาคม ปี 2020 ดาวพลูตัสบดกับดาวเสาร์
โคจรมาพบกันที่ “กลุ่มดาวคนแบกหม้อน้ำ” จนเกิดเกรตคอนจันชัน
และส่งผลกระทบต่อโลกอย่างใหญ่หลวง ยุคสมัยเปลี่ยนสู่ “ยุคสมัย
แห่งธาตุลม”

ที่ผ่านมา ค่านิยมที่มีอิทธิพลต่อสังคมคือค่านิยมของยุคสมัย
แห่งธาตุดิน

สังคมชนชั้น วัตถุนิยม ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม —
ค่านิยมเหล่านั้นคือเอกลักษณ์ของยุคสมัยแห่งธาตุดิน

ขณะที่ยุคสมัยแห่งธาตุลมคือยุคของข้อมูล ความสัมพันธ์
อันเท่าเทียม อิสระ เครือข่าย และการร่วมมือด้วยความเคารพ
ซึ่งกันและกัน

แม้พื้นฐานของยุคสมัยจะเปลี่ยนไป แต่เชื่อว่าสังคมจะ
เปลี่ยนตามได้ทันทีเหมือนเวลาพลิกหน้าปฏิทิน

ขณะนี้คือช่วงที่ระบบและค่านิยมเดิมถูกรื้อถอน โลกกำลังเปลี่ยนเข้าสู่ยุคสมัยใหม่

ยิ่งไปกว่านั้น แม้ดาวเสาร์และดาวพฤหัสบดีจะย้ายสู่กลุ่มดาวคนแบกหม้อน้ำแล้ว ทว่าดาวพลูโตยังคงสถิตอยู่ในกลุ่มดาวประจำยุคสมัยแห่งธาตุดิน — กลุ่มดาวแพะทะเล

เพื่อจัดการขั้นตอนสุดท้ายในการเปลี่ยนยุคสมัยนั่นเอง

หากจะยกตัวอย่างก็คงเปรียบได้กับการย้ายบริษัท

อาคารทรุดโทรมจนต้องย้ายไปอยู่ที่อื่น

เหล่าพนักงานย้ายไปอยู่อาคารใหม่อย่างรวดเร็ว ปรับตัวให้เข้ากับสถานที่ แล้วจึงเริ่มทำงานกัน

ทว่าประธานยังคงอยู่ที่อาคารเก่าเพื่อคัดเลือกว่าจะเอาอะไรไปที่ใหม่ และจะทิ้งอะไรไว้ที่เดิม

จนเมื่อจัดการสัญญาในขั้นตอนสุดท้ายเรียบร้อยแล้ว ถึงได้ออกจากอาคารเดิมและย้ายไปอาคารใหม่

เหตุการณ์ที่ว่านี้กำลังจะเกิดขึ้นในวันที่ 24 มีนาคม ปี 2023

และวันนี้คือคืนเดือนมืดสองวันก่อนจะถึงเวลานั้น

มาสเตอร์จึงชักชวนผู้รับใช้ดวงดาวให้มา “จัดงานชุมนุมเสริมความรู้เนื่องในโอกาสที่ดาวพลูโตกำลังจะเคลื่อนสู่กลุ่มดาวคนแบกหม้อน้ำ”

“บังเอิญจริง ๆ ที่เขาจัดงานดนตรีในวันที่ดาวพลูโตจะย้ายเข้าสู่กลุ่มดาวคนแบกหม้อน้ำพอดี”

วินัสมองป้ายบนเวทีกลางแจ้งพลาฟิมพ์อย่างประทับใจ

ผู้รับใช้ดวงดาวทุกคนนั่งประจำที่กันแล้ว

ลำดับการนั่งเรียงตามวงโคจรของดวงดาว ได้แก่ ดวงจันทร์

ดาวพุธ ดาวศุกร์ ดาวอังคาร ดาวพฤหัสบดี ดาวเสาร์ และ
ดาวยูเรนัส ส่วนมาสเตอร์นั่งลงตรงกลางระหว่างตำแหน่งของ
ดาวยูเรนัสกับดวงจันทร์

เบื้องหน้าทุกคนมีเครื่องดื่มวางอยู่

ลูนากับเมอร์คิวรีได้ซาฟริง วินัสกับจูปีเตอร์ได้ซานม
ส่วนคนที่เหลือได้กาแฟ

ลูน่ายกขาขึ้นจิบพลางตอบว่า

“ฉันก็คิดเหมือนกัน อย่างกับเขากำลังฉลองเนื่องในโอกาส
ที่ท่านฮาเดสย้ายสู่กลุ่มดาวคนแบกหม้อน้ำเลยนะ”

จูปีเตอร์ได้ยินดังนั้นก็รับคำเอื่อยๆว่า ใช่แล้ว

“เรื่องทำนองนี้เกิดขึ้นเพราะเจตจำนงของจักรวาลโง่ละ
จริงไหม มาสเตอร์”

มาสเตอร์พยักหน้ารับ

“ถูกต้องครับ นั่นคือสาเหตุที่เขาจัดงานดนตรีในครั้งนี้ ดังนั้น
พวกเราจะอยู่ที่นั่นจนกว่างานดนตรีจะจบครับ”

วินัสตั้งท่าจะถามว่าสาเหตุที่ว่าหมายถึงอะไร ทว่า

“จะอยู่จนกว่างานดนตรีจะจบเห่หรอ จ้าคุณซาลาต้องมานะ”

อูรานอสพูดขึ้นด้วยท่าทางดีใจ วินัสจึงยังคำไว้ก่อน

“มาสเตอร์ ถ้าท่านซาลามากก็อย่าให้ดื่มเหล้ามากนักล่ะ”

ลูนากล่าวเตือน มาสเตอร์จึงตอบว่า รู้แล้วครับ ด้วยท่าทาง
เข้มขึ้น

“งานดนตรีจะเริ่มหลังจากที่ดาวพลูโตเคลื่อนเข้าสู่กลุ่มดาว
คนแบกหม้อน้ำไปแล้ว ดังนั้นท่านฮาเดสอาจจะตามมาสมทบกับเรา
ก็ได้ครับ”

“ดาวพลูโตจะเคลื่อนสู่กลุ่มดาวคนแบกหม้อน้ำตอนกี่โมงหรอ”

เมอร์คิวรีเป็นผู้ตอบคำถามของจูปีเตอร์

“ข้ามวันไปนิดเดียวเองครับ ตอนเที่ยงคืนยี่สิบห้านาที”

“จริงด้วยนะ ตอนที่งานดนตรีเริ่มขึ้น ดาวพลูโตก็ย้ายเข้าสู่
กลุ่มดาวคนแบกหม้อน้ำแล้ว”

แซตเทิร์นนุสผงกศีรษะ

วินัสพยักหน้าเจิบ ๆ ขณะฟังทุกคนโต้ตอบกัน

เออาละ มาสเตอร์ประสานอั่งมื่อใหญ่ ๆ ที่มีขนนุ่มนิ่มไว้บนโต๊ะ

“เรามาเข้าเรื่องกันดีกว่าครับ ดาวพลูโตกำลังจะเคลื่อนเข้าสู่
กลุ่มดาวคนแบกหม้อน้ำในอีกสองวันจากนี้ วันที่ 24 มีนาคม
เวลาเที่ยงคืนยี่สิบห้านาที”

ทุกคนนั่งฟังมาสเตอร์โดยไม่มีใครกล่าวแทรก

“เมื่อเข้าสู่ ‘ยุคสมัยแห่งธาตุลม’ วิถีชีวิตของผู้คนก็เปลี่ยนไป
อย่างใหญ่หลวง มาคราวนี้ดาวพลูโตจะเคลื่อนเข้าสู่กลุ่มดาว
คนแบกหม้อน้ำแล้ว คงจะเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ตระหนักชัดว่า
‘ยุคสมัยเปลี่ยนไปแล้วอย่างแท้จริง’ แต่จะเกิดอะไรขึ้นนั้น แม้แต่
พวกเราก็ไม่อาจทราบได้”

ทุกคนกลืนน้ำลาย ขณะที่มาสเตอร์ยังคงกล่าวต่อไป

“อย่างที่เคยพูดไปหลายครั้งแล้ว ทรานส์แซตเทิร์นเนียน
ส่งผลต่อสังคมมากกว่าปัจเจกบุคคล แต่ก็ใช่ว่าปัจเจกบุคคล
จะไม่ได้รับผลกระทบเลย ในเมื่อสังคมกระเทือนจากอิทธิพลนั้น
ปัจเจกบุคคลย่อมได้รับแรงสั่นสะเทือนด้วยเช่นกัน”

กล่าวกันว่า ทั้งการปฏิวัติฝรั่งเศส การฟื้นฟูสมัชชา
รวมถึงสงครามโลก ความเปลี่ยนแปลงทั้งหมดนี้ล้วนเกิดจาก
ทรานส์แซตเทิร์นเนียนทั้งสิ้น

แม้คำกล่าวนั้นจะไม่ผิด แต่ก็ถือว่าถูกต้องทั้งหมด

เมื่อใดที่ผู้คนเดินไปในทิศทางที่บิดเบี้ยวจนเกินไป ย่อมเกิดเหตุการณ์ครั้งใหญ่เพื่อปรับทุกอย่างให้กลับมาถูกต้องดังเดิม

หากผู้คนปรับตัวเพื่อรับมือกับการปฏิวัติและความเปลี่ยนแปลงได้ โลกก็จะเปลี่ยนผ่านสู่ยุคถัดไปโดยไม่เกิดภัยพิบัติหรือเหตุพิพาท

โลกใบนี้คือผลลัพธ์จากการกระทำของมนุษย์ทุกคน

นี่คือกฎของจักรวาล

วินัสฟังมาสเตอร์แล้วก้มหน้าด้วยความรู้สึกหม่นหมอง

แม้จะบอกว่านี่คือการรับผลของการกระทำของตัวเอง เธอก็ไม่อยากเห็นมนุษย์ต้องทุกข์ทรมานหรือโศกเศร้าอยู่ดี

ถึงอย่างนั้นก็ตาม มาสเตอร์ก็กล่าวต่อ

“ผมเคยบอกแล้วใช่ไหมว่าจักรวาล (มาโคร) กับปัจเจกบุคคล (ไมโคร) นั้นตอบรับซึ่งกันและกัน แม้ว่าโลกจะดำเนินไปในทางที่บิดเบี้ยว แต่หากทุกคนมีความยืดหยุ่นและไม่ค่อยโยกไปตามโลก ไม่ว่าโลกจะพลิกผันรุนแรงเพียงใด มนุษย์ก็จะปรับตัวได้ครับ และผู้ที่ทำหน้าที่กระตุ้นให้พวกเขาเดินไปถูกทางก็คือ...”

มาสเตอร์พูดค้างไว้เท่านั้น วินัสต่อคำทันที

“ผู้รับใช้ดวงดาวอย่างพวกเราสินะ”

ใช่แล้วครับ มาสเตอร์พยักหน้ารับ

โลกนี้เกิดการเปลี่ยนแปลงซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่เสมอ ผู้คนต้องปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ให้ได้ ไม่ว่าโลกจะเปลี่ยนไปเพียงใดก็ตาม

“แต่การจะยอมรับความเปลี่ยนแปลงนั้นได้ คนเราจำเป็นต้องรักษาความเป็นตัวเองเอาไว้ให้มั่น ‘การพึ่งพาตัวเอง’ จะกลายเป็นหลักในการใช้ชีวิตจากนี้ไปครับ”

“หมายความว่ามนุษย์จะต้องอยู่ให้ได้ด้วยตัวคนเดียวใช่ไหม”

ในวันที่โลกทั้งใบสั่นสะเทือนและเปลี่ยนแปลงไปอย่างไม่อาจคาดเดา
อาจมีเพียง “หัวใจ” อันซื่อตรงเท่านั้นที่จะพาเราก้าวผ่านมาได้

เมื่อดาวพลูโต ดาวแห่ง “การเปลี่ยนแปลง” ก้าวเข้าสู่ราศีกุมภ์
เหล่าสมาชิกร้านกาแฟจันทรเต็มดวงจึงมารวมตัวกันที่ฮอกไกโด
เพื่อเฉลิมฉลองการเปลี่ยนผ่านครั้งสำคัญ

ขณะเดียวกันโคโยกิ หญิงสาวที่เดินทางมาซัปโปโรเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่
ก็ได้พบกับเจ้าของร้านน้ำชาลึกลับ ผู้เคยพบกับมาสเตอร์แมวสามสี
และได้รับฟังเรื่องราวอดีตแห่งเมืองโอตารุที่เต็มไปด้วยบทเรียนชีวิตและความหวัง

เรื่องราวของการสูญเสีย ความกลัว และการเปลี่ยนแปลง
พร้อมเรื่องสั้น “ทาสญี่ปุ่นแสนสูง” ที่จะเติมเต็มแรงบันดาลใจและปลอบโยนคุณ

ให้ร้านกาแฟจันทรเต็มดวงเป็นที่พักใจ
ในยามที่คุณอ่อนล้า สิ้นหวัง และหมดแรงทะลุนะ

Cover Illustration by SAKURADA Chihiro